

ÖZLEM KUMRULAR - AKIN YILDIZ

PATRON

*Bu Dür_Yerinde
Gren Vardır!*

DESTEK YAYINLARI: 1332
EDEBİYAT: 407

ÖZLEM KUMRULAR - AKIN YILDIZ / PATRON

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-953-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

*Bu Dür Yerinde
Grev Vardır!*

PATRON

ÖZLEM KUMRULAR - AKIN YILDIZ

DESTEK
yayımları

Hayatımızdaki tüm patronlara adanmıştır.

“Hayat seni güldürmüyorsa, espriyi anlamamışsın demektir.”

– Anton Çehov

UNO

Tokyo’da saat sabahın sekizi olabilirdi ama İstanbul’da gecenin ikisiydi ve artık aritmetiksel olarak ertesi güne sarkan bu saatlerde Galata’nın bile kaldıramayacağı desibelde gürültü hiçbir semt sakininin hak ettiği bir ceza değildi. Yok, dinen caiz olabilirdi belki ama kendi örfüne göre buna izin veremezdi. Son zamanlarda birlikte gittikleri –daha ziyade birlikte gitmek zorunda kaldıkları– her mekânda sadece kendisinin değil, herkesin başına kallavi bir bela getirmiş, ertesi sabah bir önceki gün hiç yaşanmamış gibi pişkince hayatına devam etmişti. Tescilli bir baş belasıydı Salih. Tokyo saatine göre sorun yoktu tabii. Coğrafya çok zalim olabiliyordu. Ne de olsa şu an burada akrepler yel kovarken gece yarısı geride kalmıştı. Bu salağın mahkemede şahit olma hakkı bile olmamalıydı. Genetik yatkınlıkla evde kalmış, yeni bir mesih gelene kadar da evlenme şansı olmayan Salih! 100 yıllık yalnızlığın iki ayaklısı. Geleceğe dair tek hayali biranın sudan ucuz olduğu bir ülkede yaşamak isteyen kıymetli zararlısı.

Gözleri onu yanıltmıyorsa şuursuz Salih şimdi de evlerine misafir oldukları arkadaşının annesine asılıyordu. Asılmak ne kelime! Bunu Türkçe fiillerle hakkını vererek anlatabilirdi ama

o topa girmeyecekti. Salih durdurulmazsa, annesi yaşındaki Nuriye Teyze'yi bir sonraki gördüğünde yerin altına girmekle yetinemeyeceği bir ilişki içine girmenin arifesindeydi. Tamam, Nuriye Teyze'nin bu durumdan mustarip olduğu söylenemezdi ama Kaya onu hal böyle iken yakasından tutup evine götürmezse hikâyenin Shakespeare'sel sonu kendi kışında patlayacaktı. Her şeye rağmen kötü bir insan değildi Salih. Kötü insan yoktu, çok *cuba libre* vardı. Kaç tane içmişti acaba? Keşke elinde abaküsle dolaşsaydı. Ne saçma içki adıydı o öyle ayrıca! İçinde kola olan bir içkinin *Özgür Küba* olmasına edebiyatta bir şey deniyor muydu acaba? Onu bilmiyordu da, şu anda Salih'in Nuriye Teyze'nin sayısız selülitine çadır vazifesi gören kanvas pantolonunun üzerinde dolaşan elleri bir kazaya kurban gitmeden zapt edilmeli ve mekân olabildiğince ivedilikle terk edilmeliydi. İşte bunu biliyordu. Bu kutsal görev her zamanki gibi Kaya'ya düşüyordu tabii. Ayrıca pasta masta bir şeyler bulup Nuriye Teyze sarhoş edilip odasında uyutulmalıydı. Çünkü gerçek bir Trakyalı alkolle sarhoş olmazdı.

Bir an önce everilmeliydi bu Salih. Cüzdanı eline verilmeliydi. Müzmin ötesi bir bekâr olarak ellerinde patlayacaktı. Ayrıca kimseleri de beğenmiyordu ki. Geçenlerde kendisine izdivaç temennisiyle gösterilen bir hatun için “Buna ne dersin?” dendiğinde, “Allah rahmet eylesin derim” demişti kızın gözü önünde. Evet, biraz geçkin olabilirdi kız. Ama eldeki malzeme oydu.

Partinin en cafacalı saatleriydi. Herkes tüketilen alkol oranında eğleniyor, dans ediyor, akbaba gibi masanın etrafında dolaşarak saatler öncesinden kalan kanepeler, yamulmuş peynir dilimleri, ılımış rozbifler arasında çöpleniyordu. İçki bitmişti, bakkal telefona cevap vermiyordu. Oh, şükürler olsun diye geçirdi Kaya

içinden. Herkes sadece bardağın boş tarafını görebiliyordu şu an. Ama Nuriye Teyze'den kolluk gücüyle kurtardığı Salih şimdi de sehparların üzerinde kalan kadehlerdeki son yudumlara göz dikmişti. Ne diyordu buna İngilizler? *Mine-sweeper*. Mayın süpürücüsü. Hiç olmadığı kadar anlamlı olmuştu bu kelime şimdi Salih'in üzerinde. O mayınlar patlamadan bu evden çıkmaları farzdı.

O an başına gelen felaketlerin Salih'le değil, doğrudan kendi kaderiyle ilgili olduğunu düşündü. Salih yokken de yeterince bela çekebiliyordu paratoner gibi. Ceketini bulsa iyi olurdu. Şu an ev sahibini bulmak daha zor olacağı için ceketini kendi kendine bulması daha akıllıca olacaktı. Ama ceketini bulmaya çalışırken Salih'i kaybedebilirdi. Ateş alır gibi evin koridoruna yöneldi. Antrede yoktu. Yatak odasına mı yığılmışlardı acaba? Bir Türk geleneği bu. Hayır, orada da değildi. Biraz daha dolaşınca salonun girişine nasıl geldiği anlaşılamayan bir ayaklı portmantonun altında büzülenin ceketini olduğunu fark etti. Hemen kaldırıp silkeledi, üzerine geçirdi ve koşarak Salih'in hâlâ içinde olduğunu umduğu diğer salona koştu. Turkuvaz bir kadife koltuğun içinde garip bir kiril alfabesi harfi gibi büzülmüş duruyordu Salih. Gözleri açıktı. Bu haliyle daha da ürkütücü görünüyordu durum.

Salih'in üzerinde ne vardı acaba? Şu anda onu bulmanın herhangi bir imkânı yoktu. En azından mevcut koşullarda. Onu şu haliyle buradan çıkarıp evine teslim edebilse, ceketini de yarın almaya gelirdi. Onu da kendisi düşünsün dedi içinden, bir zahmet yani. Külçe gibi yatan Salih'i yerinden kaldırıp ayakta tutmaya çalıştı. Bu gerçekten de zor bir görev olacaktı. Permütasyon hesabınca yani. Gece hiç ondan yana değildi. Koluna girdi, çektiyerek onu kapıdan çıkardı. İtekleyerek asansöre tıktı. En son

yıllar önce patronu kendisini Amerika'ya çağırıp o tam havaalanına geldiğinde bir adamıyla bir buzdolabı, bir de çamaşır makinesi büyüklüğünde iki bavulu yanında getirmesini istediğinde bu hareketleri yapmıştı. Evet, en son o iki titan bavulu böyle iterek trene tıkmıştı ayaklarıyla. İkinci tekme de Salih'e kısmet olmuştu. Şanslı bile sayılırdı baş belası. Yok, bir gün alkol komasından gidecekti. O zaman da mürüvvetini göremeyeceklerdi. Ama annesinde bu azim varken geleneksel olarak ölüleri evlendiren Moğollar gibi toprağın altındayken bile uygun bir kısmete kakalardı.

Açık havaya çıktıklarında hiçbir gelişme kaydetmediğini fark etti acıyla. Dünyanın en boş ifadesiyle bakarak kıvrık bir oyuncak teli gibi hafiften salınıyordu Salih. Cemekân Sokak'tan aşağı inmeleri gerekiyordu. Koluna sıkıca yapıştı. Ceketini de yoktu şimdi şapşığın. Belki biraz donarsa ayılma ihtimali yükselirdi. Kamondo merdivenlerine geldiklerinde üçüncü sınıf bir Amerikan aksiyon filminde olduğu gibi yuvarlanmamaları için dua etti. Galata Kulesi'nin çatısı bir limonluk gibi görünüyordu. Evet, evet. Neondan bir limonluk gibi. Hey ya Rabbim, tam da düşünecek şeydi bu. Kollarına yüklenerek Salih'i merdivenlerden indirdi. Misyon tamamlandığında hâlâ ayakta ve sapaşğlam olmalarının bir mucize olduğuna kanaat getirdi.

O an aklına gelmişti. Elini cebine attı. Allah kahretsin! Cebinde yoktu. Nerede düşürmüştü acaba? Karanlıkta etrafa bakındı. Bunca yolu geri dönse bile belki bulamayacaktı. Ama bulmak zorundaydı. Sokak lambasının altına gelip ışığın aydınlattığı daireye baktı. Yanlış ceketini giydiğini anlaması uzun sürmedi! Geri dönmek zorundaydı. Bittabi heyecandan bırakıp gittiği Salih yere devrilmişti. Onu merdivenlerin son basamağına oturtup koşarak, hatta uçarak yokuş yukarı çıkıp geldiği

yöne döndü. Evet, bir limonluğa benziyordu. Bu açıdan bakıldığında daha da fazla.

Geri geldiğinde üzerinde kendi ceketini vardı. Emin olmak için bir kez daha cebinde sıkıca tuttuğu kâğıdı yokladı. Orada duruyordu. Pembe kâğıt buruş buruş olmuştu. Ama hâlâ sağlam sayılırdı. Önemli olan da buydu. Daha da önemli olan bir şey varsa o da Salih'i tek parça halinde annesinin evine teslim etmekte. Ama bıraktığı yerde yeller esiyordu. Salih merdivenlerin son basamağından uçup gitmişti. Elini cebinden çıkarmadan koşarak merdivenlerden indi. Bir sağa bir sola baktı. Sağ tarafta, Bankalar Caddesi'nin Karaköy'e inen yönünde bir karaltı gördü. Koşarak yaklaştı. Koskoca bir çöp kutusuydu bu. Salih'in sadece yarı bedeni görünüyordu. Kafasını çöpün içine kadar sokmuş, dengesini kaybedince de öylece asılı kalmıştı. Kaya, akıl yoksunu arkadaşını çekerek yere indirdi. Onu bu sefer hiçbir yere bırakmadan –yeni bir risk bu gece için fazla olacaktı çünkü– geçmekte olan taksiyi eliyle durdurdu. Salih kusmuğuyla boğulmak üzereyken bir kez daha hayata dönmüştü. Tişörtünün eteklerine yüzünü silmeyi akıl edecek durumda değildi. Kaya madem bu pis işe bulaşmıştı, sonuna kadar gitmeliydi. Salih'in üzerinde “Too much for 1 James Bond” yazan tişörtünün eteklerini çekip arkadaşının kusmuktan seçilmeyen yüzünü sildi, onu itekleyerek taksiye soktu.

“Horhor'a” diyebilirdi. O da arkaya oturup derin bir nefes aldı.

Gece eteğinde ne varsa sokağa dökmüştü.

Gecenin döktükleri arasında Galata Köprüsü üzerinden kayarak Aksaray yönünde kıvrıldı taksi. Bu taksici için küçük ama insanlık için büyük bir olaydı. Henüz perde kapanmamıştı. Kaya da genelde perdenin hep en majestik sahneyle kapandığını bildiği için şimdiden gerilmeye başlamıştı bile. Taksici bütün

gün duyduğu o pop şarkısını seviyordu. Kendi kendini avutmak için “Anlamı boş ver, zengin kafiyenin tadını çıkar” dedi kendi kendine.

Horhor’a geldiklerinde Kaya adama yeşil bir yirmilik uzatıp Salih’i indirdi. Bel fitiği olursa sorardı ona. Zaten bu gece olmazsa bir daha hiç olmazdı. Horhor her zamanki gibi hayatını gündüzden tamamlayıp geceye sakin girmişti. Latin alfabesinin yerini Arap alfabesine bıraktığı ara sokaklara dalmadan önce taksinin kapısını kapatmak için döndü. Adama iyi geceler diledi. Çok da lazımdı sanki. Yeniden Salih’e döndüğünde gördüğüne inanamadı! Salih kaşla göz arasında üzerinde ne varsa çıkarmış, son olarak da baksırını indirmiş öylece bakıyordu.

“Eve geldik ya” dedi neden soyunduğunu anlatmak istercesine. Salih’in gecenin son perdesinde kurduğu tek cümle bu olabildi. Sonra Kaya’ya baktı ve yüzünü dirseğinin iç tarafına silerek sordu:

“Gelmedik mi?”

Ve son soru ekiyle birlikte İkiz Kuleler gibi yere yıkıldı. Şov devam etmeliydi, öyle mi? Allahım, ne olurdu sanki şu şov bir an önce bitseydi? Kaya gördüklerine inanamıyordu. Salih bir dört ayaklı gibi yere yatmış, ayağına takılan baksırıyla ilerliyordu. Çırlıçılak! Horhor’un göbeğinde. Sokak aralarından gelen Arapça şarkılar, bağrıışlar, kahkahalar gittikçe yaklaşıyordu. Kaya en iyi ihtimal düşünüldüğünde bile bu manzarayı açıklayabilecek durumda değildi. Sokak lambasına bir taş atmak istedi. Ama yanında taş yoktu. Üstelik bir de kamu malına zarardan bitmeyen şovuna enfes bir final eklemek zorunda kalabilirdi. Keşke önünde patronun bavulları olsaydı. Buzdolabı gibi olanına razıydı. Hiç değilse iterek götürebiliyordu. Ayrıca soyunup başına açacağı

belaları katlamıyorlardı. Bir polis görse ne diyecekti? Ya da bir ergen Arap kafilesi? Çaresizlikle ışığı açık olan tek tük dairelere baktı. Şu apartmanlardan biriydi. Ama hangisi? Tanrı bunları görüyor muydu? İnsanlık ne hale gelmişti. Görüyorsa kesin şu an “Tüh, keşke son peygamberi gönderiyoruz demeseydik” diyordu. Kesin.

Salih derisini bırakıp kaçan bir kertenkele gibi yerde gidiyordu. Kaya gözlerini kısarak apartmanların adını okumaya çalıştı. Belki bir çağrışım yapardı. Çünkü şu an Salih’in değil oturduğu apartmanın adını, kendi adını bile söyleyecek hali yoktu. İbret Apartmanı? Of ya, tabii ki İbret Apartmanı... Nasıl unutturdu bu adı? Koşarak zili buldu. Çaldı. Geri dönüp Salih’i kaldırmaya çalıştı. Tam o sırada olanca detone halleriyle Lamjarred’in son şarkısını söyleyen Araplardan bir ikisi sokak lambası altında görüldü. Salih’in kışına tekmeyi atmak zorunda kaldı. Mevcut durumu Türkçe bile anlatamazken, bilmediği bir dilde anlatmak zorunda kalma ihtimalinden nefret etti. Onu apartmanın içine doğru itti. Tırabzan boşluğundan bigudili saçlarını uzatan Nuran Teyze, bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu öyle bu çeşit boşluktan anlaşılacak bir şey değildi.

“Emanet aşağıda. Benden bu kadar” diyerek çıktı Kaya. Cekeyinin cebine elini bir kez daha soktu. Oradaydı. Bir sigarayı hak etmişti.

DOS

Sigarasını yakarken gayriihtiyarı cep telefonundan saati kontrol etti: 02.53. Son yarım saatte sarf ettiği “Salihüstü” çabadan dolayı bünyede alkolün zerresi kalmamıştı. Eniştesinin lafı aklına geldi nedense: “Gece yarısından sonra sokakta olan ya sarhoştur ya anarşist!” Koca adamı yalancı çıkarmamak lazım diye düşündü. Terazi burcundan da tarih boyu devrimci bir karakter peyda olmadığına göre, promili saatin önüne geçirmek adına hızlıca geldiği taksiye atladı. Şoförün suratına yapışmış saçma sapan sırtışa “Ne yapacaksın, arkadaş işte...” anlamında omuz silkerek karşılık verdi. Adam durumun acayıpliğinin çekiciliğine kapılarak, *iyi geceler* sonrasında gecenin iyi olmasa da eğlenceli kısmını seyretmiş, gidememişti.

“Nereye abi?” diye sordu taksici hâlâ gülümseyerek. Çağırırsan gelirim valla billa dercesine soru cümlesinin sonuna doğru tizleşmişti sesi. Kısa bir telefon görüşmesinin ardından, “Etiler’e” dedi Kaya. Sesinde, gelemezsin ama neler kaçıracağını tahmin ediyorsundur neşesi vardı.

Yirmi dakika sonra Nusret’in evinin önündeydiler. İkinci bir yeşil yirmilik Kaya’nın cüzdaniyle vedalaştı. Salih’in hesabına yazdık bunu da dedi kendi kendine. Kapıyı Aytekin açtı. Kafasında

bir Trabzonspor beresiyle, “Hoş gelmişen uşagum” altyazısıyla bağırırken, kendisinin horon olduğunu sandığı ama dışardan bakınca daha çok sara nöbeti geçiren biriyle karıştırılması muhtemel istemsiz vücut sallamalarıyla karşılaşmıştı Kaya’yı. “Aneeeem, ekip yetişilemeyecek kadar uzaklaşmış” diye hayıflandı. Salona girdiğinde, korktuğu başına gelenden çok daha mütevazıydı: Cengiz’le Taylan, Tarık’ın iki yanında kollarına girmiş, ayakta duruyorlardı. Sanki Tarık düşmesin diye destek oluyor gibiydiler. “Ooo, Tarık erken paydos etmişsin gene. Ne içirdiniz olm bun...” cümlesi yarıda ve havadayken, bir anda Cengiz’le Taylan koşmaya başladılar, Tarık da ortalarında koşmayla yuvarlanma arası bir tempoda onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Kısa bir depardan sonra ikisi aniden durup Tarık’i öne doğru fırlattılar. Neden sonra salonun öbür ucundaki boş bira kutularından yapılmış üçgen kuleyi fark etti Kaya. Fark etmesiyle beraber de Tarık cilalı parkede yüzüstü kayarak kafadan kuleye daldı.

“Oleeeey!!!” nidaları anırmamsı kahkahalara eşlik ederken tuvaletten Nusret çıktı. Nusret az içerdi, titizdi ve bu özellikleriyle gerçekten çok yanlış bir arkadaş grubuna sahipti.

“Lan olm, klozeti anladım, lavaboya da eyvallah, çöp kutusunun kapağını ters çevirip içine kusan hayvana sormak istiyorum. Neden lan, neden?”

Bira kutularının altından Tarık’ın sesi geldi. Ses salondan geliyorsa da, cümlelerin kuruluş yeri kesinlikle başka bir boyuttu. Alkol gecelerinin artık klasikleşmiş mahcubiyetiyle:

“Abijim çok özür diliyorum, o hayvan ben oluyorum. Fark edilmez diye jeettimdi...” dedi.

Nusret söylene söylene mutfağa, plastik eldivenlerini almaya giderken, Kaya da ekibe entegrasyon çabasıyla envai çeşit mezeyle

bezenmiş masada içinde alkol olduğunu tahmin ettiği tüm bardakları dikti. Yaklaşık bir saat sonra, bütün gece Aytekin'in kafasında görev yapan berenin Kaya'nın eline halay başı mendili olarak tayini çıkmış, yerini ise siyah çöp torbasından yapılmış otantik bir kabalağa bırakmıştı. O esnada lisenin tamamını inekleyerek geçirdiği için okul birincisi olarak mezun olan Cengiz, alkolün etkisiyle muhtemelen önceki hayatlarından birine ait bir anıya tutunarak “*Ben lisede Kafkas oynamıştım lan*” şeklinde dans ekibine dahil oldu. Serçeparmakları, uzayda kenetlenmeye çalışan mekikler misali birbirini yakalamaya çalışan üç kişinin biri kasap havası oynamaya çalışırken, diğeri horon tepiyor, bir diğeri de çömelip çömelip kalkıyordu. Üçü de bir ağızdan danslarına ait farklı melodiler böğürürken, temizliği bitiren Nusret salona girdi. Kısa bir süre boyunca, görsel ve işitsel olarak bir maymun düğününü aratmayan manzaraya baktı.

“Lan Komedi Dans Üçlüsü görse, utanır adını değiştirirdi” demedi. “Sizi bir daha eve çağırmanın Allah belasını versin, ben yatıyorum” dedi ve salondan çıktı.

Ekip zaten muhteşem performanstan dolayı yorulmuş, sıvı olan her şey de içilmişti. Kısa süre içinde, teker teker sızdılar. Yattıklarında, Aytekin'in şapkası olan kabalak, çöp kovasının kaderini evin başka eşyalarının paylaşması tehlikesine karşı hâlâ strike yaptığı yerde yüzüstü yatan Tarık'ın ağzında; Trabzonspor beresi ise dalmadan önceki son sözleri “*Burası bok gibi kokuyor lan*” olan Taylan'ın burnundaydı. Kaya da uyuma aksesuarı olarak, Kafkas (ya da her ne yöresiye) oynarken yırtılmış olan Cengiz'in pantolonunu kafasına geçirmişti.

Kaya gözlerini açtığında hâlâ karanlıktı. Kulakları, kendilerini sağır edecek derecede uğulduyordu. Alkolün etkisi zerre kadar

azalmadığı için, uğultunun kaynağının kendisi olmadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Sesin kaynağı, salondaki bir siluetti. Kafasından herhangi saçma bir şey takılı olmadığı için Aytekin'i zor tanıdı.

“Napiyosun lan manyak bu saatte o elektrik süpürgesiyle?” diyerek doğruldu Kaya. Üzerine eğildiği Tarık'ın burnuyla elektrik süpürgesinin borusunu ortalamaya çalışan Aytekin:

“Burnunu açıcam abi, ayı gibi horluyo herif” dedi.

İkisi birden gülme krizi geçirirken Kaya doğruldu, telefonun saatine baktı:

“Ooo 25 olmuş, ben artık gideyim” dedi. Bir anlık duraklamadan sonra gelen ikinci kriz ilkinden daha da şiddetli oldu. Kaya akması ancak dakikalar sonra kesilen gözyaşlarını sildi, ceketini aldı, ayakkabılarının bağcıklarını bile bağlamadan kapıyı çekip kendini sokağa attı. Hava temizdi. Hatta çıktığı yerdekiyle kıyaslandığında saf oksijen gibiydi.

“Ulan ne saçma geceydi yine yahu” diyerek kendi kendine gülmüsedü. “Aynı taksici hâlâ orada olsa amma tuhaf olurdu ha” diye düşündü. “Özlem olsa kesin bundan bomba bir cinayet romanı çıkartırdı.” Tutulmuş boynunu rahatlatmak için, sandalyedeki vücudundan bağımsız olarak uyumak için masayı tercih eden başını birkaç defa kendi etrafında çevirdi. Ayılmak için birkaç defa derin nefes aldı. “*Temiz hava o kadar da abartılacak bir şey değil karrışim*” dedi ve ceketinin cebine o geceye mahsus son kez soktu elini.

Birkaç dakika sonra yolun karşısından geçen bir taksiye eliyle dön işareti yaptı. “*Altunizade'ye gidiyoruz kaptan*” dedi. Bu saatte şoföre hafif yalakalık caizdi artık. Taksi köprü yoluna girerken Gugul'ı açtı. Tahmininin doğru olduğunu görünce tatmin olmuş şekilde gülmüsedü. Che Guevara İkizler burcuydu.